

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THOMAS, ANGIE

Profetia / Angie Thomas. - București : Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-700-2
821.111

Traducător: **Ionel Ghiragosian**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE MANIFESTOR PROPHECY

Copyright text © 2023 Angela Thomas
Illustration copyright © 2023 Setor Fiadzigbey
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

ANGIE THOMAS

**NIC BLAKE
ȘI
REMARCABILII**

PROFEȚIA

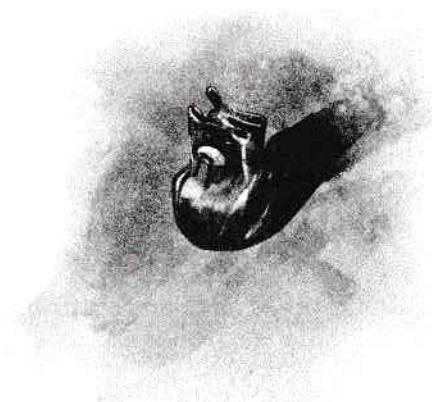
Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

1. CÂINI DEMONICI, SPIRITE ȘI ANIVERSĂRI FERICITE	11
2. AVENTURILE LUI TYRAN J. PORTER	32
3. DAMENII <i>POT SĂ ZBOARE</i>	47
4. MUZEUL HAOSULUI	60
5. CRUDUL ADEVĂR	74
6. LUPTA DECISIVĂ	87
7. ARMATA GARDIENILOR	102
8. JP POATE SĂ VADĂ	113
9. (ADEVĂRATA) CALE FERATĂ SUBTERANĂ	125
10. PĂROSUL... JUNIOR	142
11. MARELE JOHN, CUCERITORUL	166
12. REFUGIUL	182
13. MOȘTENIREA LORE	193
14. MARIÎ VRĂJITORI DIN ȚINUTUL GILES	208
15. BAGHETELE AU LUAT-O RAZNA	225
16. ȘEFUL	238
17. ÎNTOARCEREA LUI ROHO	257
18. CAPCANE ȘI LOVITURI	264
19. POVEȘTEA LUI MSAIDIZI	278
20. ÎNTOARCEREA ACASĂ	290

21. PROFETIA MANIFESTORULUI	302
22. NEFERICITUL ALES	316
23. DESTINUL UNUI TATĂ	325
24. NU NE LUĂM RĂMAS-BUN	333
MULȚUMIRI	350

UNU

CÂINI DEMONICI, SPIRITE ȘI ANIVERSĂRI FERICITE

Când prietenul meu cel mai bun, JP, a împlinit doisprezece ani, părinții lui i-au cumpărat un telefon. A fost o chestie foarte importantă pentru că, în primul rând, JP pierde tot, și, în al doilea rând, ai lui cred că telefoanele sunt o „legătură directă cu diavolul”. (Nu știam că diavolul are telefon.)

Pentru cea de-a douăsprezecea aniversare, Alabama McCain, care locuiește la câteva case mai încolo, a primit o bluză de trening purtată cândva de un membru al formației preferate de K-Pop. Ciudat, dar nu la fel de ciudat ca numele pe care-l poartă, Alabama, când ea este din Mississippi.

Cadoul primit de Sean Cole în ziua în care a primit doisprezece ani a fost un ATV. Acum îi place să se plimbe prin cartier, dărâmând pubelele de gunoi. Mama lui spune că se comportă ca un băiat obișnuit. Eu spun că este un dobitoc.

Când am să împlinesc doisprezece ani, am să fiu mai grozavă ca toți. Tata are de gând să mă-nvețe cum să folosesc Darul ca să pot fi, în sfârșit, un adevărat Manifestor. Dar mai întâi, trebuie să prind un dulău demonic.

Merg pe vârfuri prin pădure, ca frunzele să nu-mi foșnească sub picioare. În timpul lecției de acasă de ieri, tata a zis că dulăii demonici pot să audă sunetele de la sute de kilometri depărtare. Eu cred că pot să simt mirosul unuia de la o distanță de sute de kilometri. Oriunde ar fi dihania asta, umple pădurea cu o duhoare de ouă clocite și Fritos.

– Nu uita ce ți-am spus, Nic Nac, zice tata.

Îi aud vocea de peste tot în jurul meu, ca și când ar vorbi la interfon.

– Caută semnele. Dulăii demonici lasă mereu o urmă. O urmă de ce anume? De frică?

Îmi șterg fruntea cu brațul. Ai crede că e prea devreme ca să transpiri la ora opt dimineața, dar, în Mississippi, e ceva normal pentru sfârșitul lunii mai. Razele soarelui strălucesc orbitor printre copaci, iar aerul este dens și lipicios; am senzația că merg prin caramel.

Apuc bine mânerul plasei. E făcută din păr de uriaș, unul dintre cele mai rezistente materiale de pe pământ. Deși am fost cu gândul în altă parte aproape toată ora cât a ținut predica tatei, îmi aduc aminte că părul de uriaș e unul dintre puținele lucruri pe care dulăii demonici nu pot să le roadă. Îmi aduc aminte și că scui pă foc. Așadar, caut semne: frunze arse, pământ pârjolit...

Fum. În fața mea, un stâlp se înalță spre cer. Unde-i fum, acolo e un dulău demonic.

Merg pe vârfuri într-acolo și, bingo, iată-l în poiană – un dulău demonic cu peri zburliți, cafenii. Are coarne, ceea

ce înseamnă, de fapt, că e *felmelă*. E cât un tigrul și roade un os la fel de mare ca ea. Hei, mai bine să roadă osul, decât pe mine!

Acum, să prind chestia asta. De-aș fi știut cum să folosesc Darul, ar fi fost floare la ureche. Dar nuuu!

– Ești prea tânără ca să înveți. Nu e de joacă. Așteaptă să împlinești doisprezece ani, a zis tata.

– Regulile astea-s nasoale! am spus eu.

Din fericire pentru mine, azi împlinesc doisprezece ani și asta-nseamnă „adio” reguli, dar, pentru moment, n-am decât plasa. O ridic deasupra capului când mă apropii încet de dulău. Cățeluș cuminte! Nu-ți face griji pentru masa asta vie, cu trei feluri de mâncare, care se-ndreaptă spre tine...

Șiii... mă vede. Încremenesc.

– Poate să adulmece teama, Nic Nac, spune tata. Nu-ți fie frică!

Zice tipul care nu e la un metru de cățeaua demonică.

Nu, n-am de gând să mor așa. Una dintre noi o să atace prima, și aia am să fiu eu.

Înaintează un pas.

Cățeaua mârâie și face și ea unul.

Mai fac un pas.

Fiara se pregătește să atace.

Mai că mă scap în pantaloni.

Mă trântește la pământ.

O cățea demonică de zeci de kilograme mă țintuiește. Duhoarea mă face să lăcrimez. N-am să-i mai spun niciodată lui Sean că miroase urât. Dacă o să mai am vreodată ocazia. Probabil că mai am câteva secunde până s-ajung în fața porților Edenului și a îngerilor.

Dar, deodată, căteua se retrage. Miroase a brânză – nu grozav, dar nici groaznic – și, în loc să-mi smulgă capul, mă linge pe față. Pădurea dispore, dezvoltând curtea din spate a casei mele, iar uriașa cătea care scupă foc e un pui de dulău care dă din coadă.

Tata stă pe alee, răsând.

– La mulți ani, Nic Nac!

Flutură o mână, ștergând restul iluziei create odată cu vraja de camuflare care i-a împiedicat pe vecinii noștri să vadă cum curtea din spate s-a transformat într-o pădure. Tata e un Manifestor destul de priceput. A reușit să facă mingea asta de blană să pară de zece ori mai mare decât este. În realitate, e cam cât o cutie de pantofi.

Îmi șterg balele calde de pe obraji.

– Este a mea?

– Nu dau nume, dar cineva m-a bătut la cap să-i iau un câine demonic sau un dragon. De vreme ce n-ai să primești un dragon, te alegi cu un câine.

Rânjesc.

– Vezi? Știam că ai să te dai pe brazdă.

– Cred că ar trebui să mai aștepți puțin cu sărbătorirea, Nic Nac. Te rog să mă crezi că există reguli, dacă vrei să păstrezi cățelușă.

– Spune-mi-le!

Tata ridică din sprâncene.

– Cine ești și ce-ai făcut cu puștoaica mea? Pentru că Nichole Blake pe care o știu eu urăște regulile.

– Măr. Arăt spre mine. Copac¹. Arăt spre el.

1 Aluzie la zicala „*The apple does not fall far from the tree*” („Mărul nu cade departe de copac”, traducere literală al cărei echivalent este „Așchia nu sare departe de trunchi”). (n. tr.)

Tata râde.

– Bine zis, domnișoară Blake! Bine...

– Ce faceți?

Eu și tata tresărim.

– JP! zice tata inspirând profund. Bună dimineața și ție!

Cel mai bun prieten al meu se zgâiește peste gardul care ne separă curțile din spate. JP e al doilea prieten pe care l-am avut în viața mea. Prima a fost o fată, Rebecca, din grupul meu de studiu de acasă, în Atlanta. Ne-am împrietenit cu ajutorul biscuiților Oreo. Înainte să-l întâlnesc pe JP, credeam că n-am să mai am niciodată o prietenă ca ea. Când l-am întâlnit prima dată, purta o cămașă de costum și papion de parc-ar fi fost gata să meargă duminica la biserică, nu la școală în clasa a patra, într-o zi de marți. Nimeni nu-l forța să se îmbrace așa. Lui JP pur și simplu îi plac papioanele. Mi-am întins mâna și a zis „Eu sunt Joshua Paul Williams. Poți să-mi spui Joshua Paul.”

Noi îi zicem JP. Uneori „pastorul JP”, din cauza papioanelor. În plus, tatăl lui este pastor, iar JP are o față plină de pistru, o burtă rotunjoară și păr scurt șaten, exact ca el.

JP este singurul puști de culoare de pe strada noastră, în afară de mine, dar nu de asta suntem prieteni. JP e singurul copil care nu crede că sunt ciudata școlită acasă. În plus, nu sunt sută la sută sigură că JP ar putea să supraviețuiască fără mine. Nu o spun pentru că și el este un Banal (adică nu are Darul și nici vreo altă putere supranaturală – în mare parte, toți de pe aici sunt Banali). O zic pentru că este un dezastru.

El își aranjează șnurul ochelarilor.

– Îmi pare rău că v-am speriat! Mama spune că sunt mai silențios ca un șarpe în papuci de casă.

– Ăăă, șerpilor nu au picioare, zic eu.

– Totuși, cumva înțeleg ce vrea să spună, adaugă tata.

De când stai acolo, micuțule?

JP ridică din umeri.

– Nu de multă vreme.

Chestia e că majoritatea Banalilor nu știu despre Dar, și nici că ființele extraordinare există cu adevărat. În plus, nu pot să vadă treburile astea. Însă iluziile sunt atât de puternice, încât sunt singurul lucru deosebit pe care pot Banalii să-l vadă. Din fericire, vraja de camuflare ar fi trebuit să-l împiedice pe JP să vadă iluzia creată de tata, iar cățelușul meu ar fi trebuit să i se pară unul obișnuit, dar există o mică-mică șansă ca el să fi zărit *ceva*. Banalii mai au momente din astea. De obicei și le explică zicând că mintea le joacă feste.

– Domnule Blake, a întrebat mama dacă Nic merge-n seara asta cu noi la sesiunea de autografe și dacă pot să vă-nsoțesc mâine la muzeu, spune JP. V-ar fi întrebat personal, dar se fâstâcește în preajma dumneavoastră pentru că vă consideră drăguț. Nu-i ziceți tatei că am spus asta!

Căâh!

– JP! Nu spui așa ceva cu voce tare!

– E adevărat!

Tata clatină din cap. Am locuit în zece cartiere până acum – țin socoteala – și tata a avut un club de fane în fiecare dintre ele. Este înalt și zvelt, are gropițe în obraji când zâmbește, pielea de un măsliniu închis, păr brunet și tatuaje care-i acoperă brațele. Știi cum e, în cartier, să ai un tată drăguț? Dezgustător! Îmi vine să vomit mai mereu.

– Nic poate să meargă, spune tata. Și tu poți să ne însoțești mâine. Transmite-i că îi mulțumesc pentru că o ia în seara asta.

– Da, domnule! Nu-mi vine să cred că o să-l întâlnim pe TJ Retro!

– Și că o să ne semneze cărțile, adaug eu.

JP și cu mine suntem liderii neoficiali-dar-care-ar-trebuie-să-fie-oficiali ai clubului de admiratori TJ Retro (alături de editorii oficiali ai paginii lui neoficiale de Wikipedia.) I-am citit cărțile cu Stevie James de sute de ori. Sunt despre un copil orfan, Stevie, care află că e magician și se înscrie la o școală de magie cu cei mai buni prieteni ai lui, Kevin și Chloe. Într-o zi, va trebui să se lupte cu Einan, cel mai malefic magician din întreaga lume.

Magicienii și magia lor îmi aduc oarecum aminte de Manifestori și de Dar, însă, în viața reală, Darul e mai puternic decât magia. Vezi tu, Darul e o putere înăscută care sălășluiește în noi, Manifestorii. Magia, pe de altă parte, e o formă coruptă a darului. E greu de stăpânit și extrem de distructivă. În plus, în viața reală, magia poate să se facă doar cu o baghetă și, după o vreme, bagheta rămâne fără magie. Noi, Manifestorii, nu avem nevoie de baghete.

Așadar, deși cărțile cu Stevie nu sunt tocmai exacte, sunt grozave. Cel de-al treilea volum al seriei a apărut cu o săptămână în urmă și în seara asta domnul Retro se oprește, în turneul său, în Jackson. Eu și JP am amânat lectura noii cărți și evităm să aflăm detalii înainte să ne semneze exemplarele. Aici e vorba de disciplină.

– Bunul și bătrânul TJ Retro și cărțile lui imprecise, mormăie tata.

– Cum ar putea să fie exacte cărțile despre magie, domnule Blake? întrebă JP. Magia nu este reală.

– Da, tată, cum ar putea fi exacte? zic eu.

El se uită pieziș la mine, iar eu zâmbesc larg. Tata urăște cărțile despre magie. Spune că sunt „povești scrise pentru profit.” Practic, toate cărțile sunt povești scrise pentru profit, dar o las baltă.

Tata își drege glasul.

– Pur și simplu nu-mi plac, JP.

– Cu alte cuvinte, nu are gusturi bune, zic eu.

Tata mă apucă ușor de gât cu brațul.

– Ce spui?

– Lasă-mă-n pace! strig și râd, iar el îmi dă un sărut apăsător și umed pe creștetul capului.

– Am gusturi, spune și-mi dă drumul. Cele mai bune. Să nu uiți asta!

– Ai vrea tu! zic eu când cățelușa mea demonică îmi sare pe picioare. Uite, JP! Am primit în sfârșit un câine!

De vreme ce JP este un Banal, nu vede fumul pe care-l scoate când scheaună sau micile ei coarne. Însă abia se uită la ea.

– Ăăă, ar fi mai bine să plec. Școala biblică de vară nu-L așteaptă decât pe Isus. La mulți ani, Nic!

El dispăre de lângă gard și eu mă încrunt.

– Ce-a fost asta?

– Cu JP, cine știe? spune tata. Haide! Trebuie să ne pregătim de lecții.

Ceilalți copii din Jackson au intrat în vacanța de vară mai devreme săptămâna asta, dar tata îmi predă tot anul. Astăzi este în regulă, din partea mea. E vremea pentru lecția

despre Dar, drăguță! E timpul să devin, în sfârșit, un Manifestor adevărat!

Vezi tu, cu toate că noi, Manifestorii, ne naștem cu darul, tot suntem nevoiți să învățăm cum să-l folosim, și, în plus, există multe căi de-a face asta. Cea mai ușoară e cu vrăji și farmece, care controlează elementele. Putem, de exemplu, să aprindem focul în palme sau să facem apa să țâșnească din pământ. Dacă o facem cu intenții bune, e o vrajă; dacă avem intenții rele, e un farmec. Putem și să ne folosim mintea ca să invocăm obiecte sau să creăm iluzii și o mulțime de alte chestii. Poate să dureze mulți ani să înveți să stăpânești Darul și, în plus, Manifestorii încă descoperă noi căi de a-l folosi. Nu trebuie să știi cum să fac o grămadă de lucruri, dar, Doamne, mi-ar plăcea să știi să fac *ceva*.

Cățelușa mea ne urmează în casă. Au trecut deja doi ani de când locuim în Jackson. Înainte, am locuit în New Orleans, Memphis, Atlanta, Charleston, D.C. și New York. În principiu, am trăit în multe locuri. De data asta, tata m-a lăsat să aleg noul nostru oraș, iar eu am ales Jackson. Nu pot să explic de ce, dar mi s-a părut că e orașul în care trebuie să fim.

Trebuie să spun c-am luat o decizie bună. E una dintre casele mele preferate de până acum. Are etaj și pivniță și se află în Fondren, un cartier artistic. O dată pe lună, are loc un festival care implică tot cartierul și, în zilele de duminică, merg cu tata la restaurantul de la câteva străzi distanță să luăm milkshake-uri și cheeseburgeri.

Mi se pare că ne-am găsit un cămin aici, dar tata ar putea să spună oricând „Hei, ai chef să schimbăm peisajul?”, ceea ce înseamnă, de fapt, „Hei, un Banal m-a surprins

folosind Darul, așa că hai să plecăm!” Asta se-ntâmplă de multe ori.

În bucătărie, un mârâit profund zgâlțâie ușa către pivniță. Mă așez la tejghea.

– Este demonul pe care l-ai prins la vila guvernatorului?

Tata flutură o mână și o lumină strălucește pe sub ușa care dă în pivniță. Demonul scâncește.

– Da. E al doilea, în două săptămâni. Îți jur, demonii nu pot să stea departe de locul ăla!

Aici, în Jackson, tata e omul priceput la toate. Banalii nu știi că optzeci și cinci la sută dintre problemele pe care le au în gospodărie sunt din cauza spiritelor, demonilor, strigoilor și a altor creaturi Remarcabile. Darul poate rezolva cu ușurință doisprezece la sută din ce nu e provocat de ființele astea. Pentru restul de trei la sută e nevoie de o șurubelniță și de o rugăciune.

– În regulă, Nic Nac, spune tata. O întrebare scurtă – când am primit noi, Manifestorii, prima dată Darul?

Vai, iar începe cu asta! Sunt pregătită pentru lecții despre Dar, nu pentru un test. Însă trebuie să-l ascult.

– Străbunii noștri au fost prima dată binecuvântați cu Darul când erau înrobiți, zic eu. Le-a fost oferit ca să poată fugi spre libertate.

– Ești sigură de asta? spune tata.

O, la naiba! Faptul că m-a întrebat mă debusolează.

– Ăăă... Cred că da?

– Îmi pare rău, fetițo! Azi ai greșit-o pe asta. Adu-ți aminte ce-ți spun mereu – nimic din ce are legătură cu *niciun* om de culoare nu a început cu sclavia. Noi, Manifestorii, am

primit Darul prima dată de la străbunii noștri, Wallinzi, în Africa. Lecția de astăzi este despre ei.

– Ce? Dar... dar credeam că urma să mă-nveți cum să folosesc Darul. Azi e ziua în care trebuia să învăț, ai uitat?

Tata se încruntă.

– Așa să fie?

– Da! Când am împlinit unsprezece ani, ai zis c-am să pot să învăț când împlinesc doisprezece. Înainte de asta, la a zecea aniversare, ai spus că pot să învăț când împlinesc unsprezece.

– Nu-mi aduc aminte...

– Și, când am împlinit nouă ani, ai spus că pot să învăț când împlinesc zece.

– A trecut ceva vreme de atunci. Ești sigură?

Strâng din buze.

– Tată, nu este corect! Mi-ai zis că tu ai învățat să-l folosești când aveai zece ani.

– Așa a fost. Am crescut crezând că e o soluție rapidă pentru toate, însă nu e ceva...

– Cu care să te joci, zic eu.

– Poate să aibă adevărate...

– Urmări.

– Ai putea să te rănești sau...

– Aș putea să-i rănesc pe alții, termin eu fraza pe care am auzit-o de un milion de ori. Vreau doar să aflu cum să-l folosesc pentru chestii simple, cum ar fi să creez o iluzie ca să-mi fac dormitorul să pară curat sau în cazul unui trol pasionat de jocuri.

– Saaau, chiar ai putea să-ți faci curat în dormitor. Te rog să o faci! Zilele trecute am simțit un miros de-a drep-tul dubios. Cu siguranță nu te învăț cum să folosești Darul

asupra unui trol pasionat de jocuri. Ai face harababură și un puști sărman s-ar putea trezi fără dinți.

Fac ochii mari.

– Poți să faci asta cu Darul?

Tata își țuguie buzele.

– Repet, Darul nu e o soluție rapidă pentru situațiile dificile sau jenante, fetiço. În plus, nu se compară cu asta, spune și-mi atinge ușor tâmpla. Minte ta este singurul dar de care ai nevoie. *Tu* ești singurul dar de care ai nevoie. Toate lucrurile de care ai nevoie sunt în tine.

– Ei bine, de vreme ce Darul e în mine, nu trebuie să știu cum să-l folosesc?

El rânjește.

– Ești insistentă, trebuie să recunosc asta. Cred c-ar trebui să mai așteptăm un an, Nic Nac.

Vreau să-i spun să-mi dea o șansă. Că aș avea grijă, promit c-aș avea. Că vreau să știu că pot să o fac, că sunt un ade-vărat Manifestor.

Dar tata nu m-ar asculta. Nu o face niciodată. Oftez.

– Da, domnule!

Mă sărută pe frunte.

– Hai să scăpăm de lecția asta despre Wallinzi, ca să putem să mergem la restaurantul domnișoarei Lena.

După aproximativ două ore de lecții, urcăm în camioneta tatei – eu, tata și cățelușa mea demonică. Cred c-am să-i spun Cocoa. E de culoarea ciocolatei calde. Demonul pe care l-a prins tata la vila guvernatorului doarme într-o cușcă în remorcă, iar pe bancheta din spate e o cutie cu sticle albastre în care se-nvârt siluetele străvezii ale spiritelor. Tata le-a prins în diverse case săptămâna asta. Când intră într-o

hârtoapă de pe strada noastră, sticlele se ciocnesc unele de cealalte.

– Cred că glumești, spune el. Alta?

În Jackson e plin de hârtoape. Uneori, oamenii le transformă în bazine sau straturi pentru flori. E grozav și trist totodată.

Mă uit în urmă, la cea peste care a trecut tata.

– Era acolo ieri?

– Nu, nu cred. Chestiile astea apar, totuși, foarte repede. Pun pariu că au legătură cu vulcanul de sub oraș.

Majoritatea oamenilor nu știu că Jackson e construit deasupra unui vulcan adormit care se află la doar câteva sute de metri sub oraș. Se spune că gura vulcanului e chiar sub amfiteatrul din Mississippi. Mă bucur că este adormit. Crede-mă, nu i-aș fi spus tatei c-ar trebui să ne mutăm aici dacă ar fi fost activ, deși specialitățile culinare din Jackson – tortul cu caramel și frigăruile de pui – merită riscul unei erupții vulcanice.

Dăm peste hârtoape până pe strada Farish. La una dintre lecțiile noastre de istorie, tata a spus că, odinioară, era locul în care se adunau oamenii de culoare din Mississippi – unul dintre puținele în care nu erau discriminați. Pe internet, am găsit câteva fotografii vechi de-ale oamenilor care umpleau trotuarele așteptând să intre în magazine și restaurante.

Astăzi, cele mai multe clădiri de pe strada Farish sunt abandonate. Așa pare restaurantul domnișoarei Lena pentru Banali. Ei nu știu că ușa baricadată este doar o iluzie care ascunde una veche de oțel, cu însemne străvechi.

Tata o deschide și sunetul melodiilor blues și al pălăvrăgelilor plutește afară, însoțit de aroma mâncării prăjite.

Astăzi este plin ochi, dar așa e de obicei vinerea. E ziua în care domnișoara Lena servește faimosul drac-de-mare la tigaie, cu cartofi cajun.

Luminile automatului muzical sunt slabe, ca oamenii să nu vadă cât de paradit este, dar Remarcabilii luminează un pic locul mulțumită Strălucirii, aure divers colorate care-ți spun ce fel de Remarcabil e fiecare în parte. Doar alți Remarcabili o văd, dar tata spune că Banalii o simt. De obicei, ei spun că persoana are ceva special.

Noi, Manifestorii, avem o Strălucire aurie care e puțin mai intensă decât Strălucirile altor Remarcabili. Probabil nu este o coincidență că ne numărăm printre cei mai puternici dintre ei. Nu mă înțelege greșit, vârcolacii, vampirii, uriașii, zânele, sirenele și alți Remarcabili sunt puternici, dar nu au Darul, ca noi.

Câțiva Manifestori de la bar sunt serviți de o Aziza scundă cu aură mov, ten măsliniu, aripi strălucitoare și urechi ascuțite. Ea este doamna Sadie. Să nu-i spui că e o Zână, pentru că o să-ți spună că Zânele sunt din Europa și că Azizele se trag din Africa și sunt mai puternice decât Zânele. Sunt capabile să ridice lucruri de o mie de ori mai mari decât ele.

O femeie Manifestor dintr-un separeu îi arată unui vampir cu aură roșie o valiză în care se află punguțe de piele. Manifestorul e doamna Barbara, agent de vânzări pentru *Miss Peachy's Marvelous Mojo and Juju Bags*². Sloganul scânteiază pe valiză, cu litere acoperite de sclipici: „Dacă ești înțelept, ai să deschizi surpriza asta!” Remarcabililor le plac pentru că sunt pline cu Daruri, dar, înainte să o deschizi, nu știi ce poate să facă o punguță. Ar putea fi o punguță fermecată

2 „Minunatele puteri și punguțe cu blesteme ale domnișoarei Peachy” (n. tr.).

care face să plouă cu aur și bani sau una cu blesteme, care anulează forța gravitației dintr-o încăpere ori chiar aduce ploaia. E versiunea pentru Remarcabili a lozurilor răzuibile. Oamenii își cheltuiesc toți banii încercând să găsească punguțele fermecate cu bani sau aur, însă majoritatea nu valorează mai mult de zece dolari. Rar dai peste una care să valoreze milioane. Tata spune că, în afară de domnișoara Peachy, nu se îmbogățeste nimeni.

La o altă masă, un vârcolac cu pielea închisă la culoare și o aură gri stă de vorbă cu un metamorf (cu aură portocalie) și un vampir în timp ce le arată fotografii de pe telefonul lui.

Vârcolacul, domnul Zeke, ne zărește.

– Hei, e sărbătorita!

Zâmbesc larg când vorbele lui răsună prin restaurant. Situația e cu mult diferită față de cum era. Înainte ca tata și cu mine să ne mutăm în Jackson, nu prea stăteam pe lângă alți Remarcabili și, dacă o făceam, îmi spunea să nu le vorbesc. Este prea precaut când vine vorba de pericolele pe care le-ar putea reprezenta străinii. Odată ajunși în Jackson, a cunoscut-o pe domnișoara Lena și a început să vină pe la restaurant ca să-i vândă creaturile pe care le prindea. Ezita să discute cu lumea, dar, în timp, clienții obișnuiți au devenit un fel de familie pentru noi.

Sunt asaltată de îmbrățișări pentru ziua mea de naștere. Domnișoara Sadie îmi promite o băutură cu înghețată și un strop de caramel. Doamna Barbara îmi dăruiește una dintre punguțele Miss Peachy, pretinzând că simte că s-ar putea să fie una care face să plouă cu aur. O bag în buzunar. La ce noroc am, s-ar putea să fie un blestem care, în schimb, să aducă o ploaie cu broaște.